

Po stopách operace Anthropoid: když se dějepis změnil v dobrodružství

Zapomeňte na nudné řádky v učebnicích a představte si, že v ruce držíte zažloutlé desky s nápisem „Přísně tajné“, v kapse máte šifrovací mřížku a v ulicích Prahy roku 1942 vám jde o všechno. Přesně takový den zažili naši devátáci, když se rozhodli vystoupit z lavic a vtrhnout přímo do dějiště historie. Na jeden den se proměnili v agenty a spojky odboje v rámci unikátní venkovní únikové hry, kterou pro ně na míru ušily jejich vyučující dějepisu.

Celé dobrodružství začalo na Karlově náměstí, kde nečekaly žádné instrukce na tabuli, ale jen první dopis s informacemi a rozstříhaná mapa, kterou musely týmy nejprve složit. Teprve po vyluštění šifry se skupinám odhalil cíl cesty a žáci se stali pány svého osudu, když museli sami plánovat trasu a navigovat se labyrintem pražských ulic.

Rozdělení do operačních skupin se vydali po stopách hrdinů a každá zastávka pro ně byla zkouškou logiky i empatie. Cesta začala v mrazivém tichu krypty svatého Cyrila a Metoděje, kde ticho vyprávělo o posledních vteřinách boje, a pokračovala k Petschkově paláci, symbolu nacistické hrůzy, kde žáci v dobových spisech hledali stopy zrady. V Zenklově ulici se seznámili s příběhem statečné čtrnáctileté Jindřišky Novákové, čímž historie dostala velmi osobní rozměr. Na každém stanovišti musely týmy pracovat s originálními šiframi a dobovými dokumenty, jako jsou pitevní protokoly, výpovědi konfidentů či tajné vzkazy, které postupně doplňovaly mozaiku událostí a vedly k těžkým morálním otázkám.

Atmosféra byla po celou dobu elektrizující a soustředění žáků neopadlo ani při náročných přesunech. Velké finále se odehrálo v libeňské zatáčce, na místě, kde se 27. května 1942 zastavil čas. Zde museli žáci propojit všechny získané indicie a pochopit, jak obrovskou cenu musel domácí odboj za odstranění tyrana zaplatit.

Svoboda v rozhodování a nutnost spolehnout se jen na vlastní tým a orientační smysl dodala celému dni neuvěřitelný náboj. Žáci si vyzkoušeli, jaké to je převzít plnou zodpovědnost za svůj postup metropolí, hledat spojení a neztratit se v čase ani v prostoru. Domů se vraceli plní dojmů z akce, která jim ukázala, že historie není jen mrtvá kapitola z minulosti, ale strhující příběh, který se jich i po mnoha letech stále dotýká.

V. Bartoňová, M. Divišová, L. Hanzlíčková, L. Nesvadbová
a žáci 9. ročníku

